

Η άλλη όψη της επίθεσης στον Μπουτάρη

Πρόσφατα, τρέχοντας βιαστικά προς τον σταθμό του μετρό στη Δάφνη είδα λίγα μέτρα πιο κει έναν οδηγό ταξί να κυνηγάει στη μέση του δρόμου τον πελάτη του. Από αυτά που άκουγα ο τελευταίος φαίνεται δεν πλήρωσε, οπότε ο αυτοκινητιστής είχε δίκιο. Όταν όμως τον πρόλαβε, αντί να καλέσει την αστυνομία, τον έριξε κάτω και άρχισε να τον χτυπάει.

Γράφει ο Βαγγέλης Γεωργίου

Εγώ βιαζόμουν αλλά από την άλλη κανείς δεν πλησίασε να σταματήσει το «κακό». Γύρισα τότε πίσω

και κατευθύνθηκα γρήγορα προς τον αδικημένο πλην ανεξέλεγκτο οδηγό, να τον απωθήσω. Το πλήθος απλά παρακολουθούσε την «ταινία». «Δώσε τα λεφτά μου ρε πούστη!» του λέει ο ταξιτζής και ο πεσμένος πελάτης απαντάει «θα σε πληρώσω αν μου κόψεις απόδειξη που σου ζήτησα»!

Κοιτάω έκπληκτος τον οδηγό και τον ρωτάω: «καλά, δεν του έκοψες απόδειξη;». Ο οδηγός σαστισμένος δεν μου απάντησε αλλά συνέχιζε να βρίζει τον άνθρωπο, υποχωρώντας όμως προς το ταξί του, διότι καταλάβαινε ότι η πλάστιγγα έγερνε εναντίον του. Το πλήθος άρχισε να πλησιάζει όταν αισθάνθηκε την αδικία. Ειδάλλως ο ξυλοδαρμός θα ήταν «δικαιολογημένος»; Τα όσα ακολούθησαν δεν έχουν σημασία, αλλά είναι ένα περιστατικό όπου άνετα φτιάχνονται θεωρίες. «Οι αλήτες ταρίφες», «το αμέτοχο πλήθος», «η απροστάτευτη κοινωνία», η «έλλειψη ελέγχων» κτλ κτλ.

Ας πάμε στο πρόσφατο απολύτως καταδικαστέο βίαιο περιστατικό σε βάρος του Γιάννη Μπουτάρη. Γιατί άραγε ελάχιστοι έσπευσαν να τον βοηθήσουν όταν δέχθηκε την επίθεση; Το ερώτημα είναι κρίσιμο όχι από ποινικής, αλλά από πολιτικής απόψεως. Όλα δείχνουν ότι η ανοχή στη βία που επέδειξαν οι παριστάμενοι συνδέεται με το γεγονός ότι ο δήμαρχος Θεσσαλονίκης έχει υιοθετήσει κατά καιρούς μία προκλητική ρητορική.

«Είναι για ξύλο»

Υπενθυμίζουμε ότι το 2016 είχε δηλώσει ότι «ο Μητροπολίτης Σεραφείμ είναι για ξύλο, τι να τον κάνεις;». Σε συνέντευξη του στο [GreekReporter](#) θέλησε -και ορθώς έπραξε- να δώσει ένα μήνυμα φιλίας σε Τούρκους και Εβραίους. Εξάλλου, στη Θεσσαλονίκη υπάρχουν τα σημάδια της παρουσίας αυτών των εθνотήτων. Υπάρχει μεγάλη απόσταση, όμως, από αυτή την πρόθεση μέχρι τη δήλωσή του: «*χέστηκα, δεν δίνω δεκάρα (I give no shit) για το αν ο Κεμάλ Ατατούρκ σκότωσε ή όχι Έλληνες*».

Δεν είναι πρόκληση η πρότασή του να μετονομαστεί η οδός Αποστόλου Παύλου σε οδό Κεμάλ Ατατούρκ;

Δεν είναι άραγε όλα αυτά άσκηση φραστικής βίας σε βάρος όσων Ελλήνων έχουν προγόνους σφαγιασθέντες από τον Κεμάλ; Γιατί κατηγορούμε όσους ακροδεξιούς αμφισβητούν ότι στην εξέγερση του Πολυτεχνείου οι χουντικοί δολοφόνησαν δεκάδες. Πώς θα κρίναμε άραγε κάποιον που θα έλεγε στα μούτρα των γονιών του Φύσσα ότι δεν δίνει δεκάρα που ο χρυσανγίτης έσφαξε τον γιο τους;

Στην προχθεσινή ομιλία του στο Δημοτικό Συμβούλιο, μετά την επίθεση, δήλωσε -ορθώς κατ' εμέ- πως πρέπει να αγαπήσουμε τη διαφορετικότητα. Το πρόβλημα όμως με τον δήμαρχο, δεν είναι ότι συχνά εκφράζει «αιρετικές» απόψεις, όπως έχει κάθε δικαίωμα. Το πρόβλημα, όπως ενδεικτικά προκύπτει από τα παραπάνω, είναι ότι ο δήμαρχος συνθλίβει την εντοπιότητα παρουσιάζοντας τον εαυτό του ως σταυροφόρο του αγαπάτε αλλήλους. Το γεγονός αυτό, λοιπόν, δεν δικαιολογεί επουδενί την επίθεση εναντίον του, αλλά ίσως εξηγεί την ανοχή που επέδειξαν οι παρευρισκόμενοι.

Ο λόγος του πρωθυπουργού

Ο πρωθυπουργός δήλωσε ότι οι δράστες «δεν είναι ούτε αγανακτισμένοι πολίτες, ούτε συγκεντρωμένο πλήθος. Είναι απλά ακροδεξιοί τραμπούκοι που πρέπει να βρεθούν άμεσα αντιμέτωποι με τις συνέπειες των πράξεών τους». Βεβαίως και πρέπει να βρεθούν αντιμέτωποι με τις πράξεις τους, αλλά η βία δεν είναι ούτε δεξιά ούτε αριστερή. Το δημοκρατικό καθεστώς οφείλει να επιδεικνύει μηδενική ανοχή στη βία, όποιο ιδεολογικό πρόσημο κι αν βάζουν οι δράστες.

Οι δράστες, λοιπόν, της βιαιοπραγίας εναντίον του Μπουτάρη είναι σίγουρα τραμπούκοι, επειδή αυτό προκύπτει από την πράξη τους, αλλά από που προκύπτει ότι δεν ήταν αγανακτισμένοι; Μπορεί κάποιος από αυτούς να ήταν οργανωμένοι ακροδεξιοί, αλλά γενικά η εικόνα παρέπεμπε σε όχλο και σε αγανακτισμένους, χωρίς αυτό να αποτελεί κατ' ουδέναν τρόπο δικαιολογία. Χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι ο άνδρας που κρατούσε το κοριτσάκι στην αγκαλιά του, ενώ προπηλάκιζε τον δήμαρχο.

Δεν γνωρίζω την ιδεολογία, εάν έχει, του 36χρονου από τη Γεωργία, που χτύπησε τον δήμαρχο και στη συνέχεια διέρρηξε ένα κρεοπωλείο. Για τους μέχρι τώρα συλληφθέντες που συμμετείχαν στον ξυλοδαρμό, πάντως, «*από την μέχρι στιγμής έρευνα της Ασφάλειας Θεσσαλονίκης δεν έχει προκύψει εμπλοκή σε ακροδεξιά οργάνωση*» όπως αναφέρει στο ρεπορτάζ του ο [Θοδωρής Παναγιωτίδης](#).

Γιατί ο Έλληνας πρωθυπουργός δεν ανοίγει τη βεντάλια των υπευθύνων; Τι συμβαίνει με όσους έβλεπαν ή υποστήριζαν τους δράστες πίσω από τα δέντρα, βλέποντας έναν ηλικιωμένο πεσμένο να υφίσταται βιαιοπραγία; Αυτοί είναι δεξιοί, αριστεροί, παοκτζήδες ή φιλελεύθεροι; Ή μήπως καμουφλάριζαν υποκριτικά την αγανάκτησή τους για τα «διαμάντια» που έχει εκστομίσει ο δήμαρχος, απλά βλέποντας παραμένοντας άπραγοι;

Ο λόγος των «φιλελεύθερων»

Και μια και μιλάμε για φιλελεύθερους, ο επικεφαλής του Ποταμιού [Στάυρος Θεοδωράκης](#) παροτρύνει να «*προστατέψουμε την έστω κουτσή φιλελεύθερη δημοκρατία μας*». Έγραψε πως «*η ανοχή στη βία, λεκτική και σωματική, πρέπει να σταματήσει [...] όσοι ενθαρρύνουν και υποδαυλίζουν το μίσος και τον διχασμό πρέπει να τιμωρούνται*». Με αυτή τη λογική θα πρέπει να τιμωρηθεί και ο Γιάννης Μπουτάρης για το «ξύλο» που θέλει να ρίξει στον Μητροπολίτη Πειραιώς; Θα πρέπει να τιμωρηθεί για τη δήλωσή του ότι [δεν θα έκοβε το σκοινί](#) εάν έβλεπε τον Πάνο Καμμένο σε κρεμάλα;

Στον αυτοπροσδιοριζόμενο «προοδευτικό χώρο» αλλά και τον ΣΥΡΙΖΑ έκαναν λόγο για «τρίκυκλα», παραλληλίζοντας την πεζοδρομακή επίθεση στον Μπουτάρη με την οργανωμένη από το κράτος-παρακράτος δολοφονική επίθεση στον Γρηγόρη Λαμπράκη στη μακρινή δεκαετία του 1960. Ιστορικά άδικος παραλληλισμός για έναν πραγματικό αριστερό που έχασε την ζωή του ακριβώς επειδή δεν δίσταζε να αντιπαρατεθεί στη τότε κρατική εξουσία.

Η ΝΔ έπρεπε να διανθίσει την ανακοίνωσή της μιλώντας για «*φασιστική επίθεση*» και για κυβερνητική «*ανομία που έχει ξεπεράσει κάθε όριο λόγω της απαράδεκτης ανοχής*» στη βία. Αφενός η φασιστική ιδεολογία δεν μονοπωλεί τη βία και αφετέρου δεν έχει μόνο η σημερινή κυβέρνηση το «προνόμιο» να μονοπωλεί την «ανοχή» στη βία. Άλλωστε και ο δολοφόνος Γιάννης Καλαμπόκας ήταν νεοδημοκράτης και όχι χρυσαυγίτης.

Η ιδεολογικοποίηση της επίθεσης

Προφανώς, όμως, η αξιωματική αντιπολίτευση δεν χρειάστηκε να μελετήσει τον Στάνλεϊ Πέην περί φασισμού. Πέταξε ιστορικούς χαρακτηρισμούς, ώστε να πει κάτι και αυτή, συλλέγοντας και του λόγου της μερικά coins. Η δε [τοποθέτηση του ΚΚΕ](#) ήταν πιο λιτή και σχετικά αναλογικότερη της περίπτωσης. Με ανακοινώσεις από τον λεγόμενο [γραφικό/ακροδεξιό/μεταναζιστικό](#) χώρο δεν θα ασχοληθώ, αποπνέουν τη δυσσομία του μολυσμένου Θερμαϊκού.

Ο πολιτικός κόσμος, συμπεριλαμβανομένου και του ίδιου του Μπουτάρη και πολλών «κλικτιβιστών» -εκ των οποίων κάποιοι μάλλον θα έμεναν άπραγοι- υπεριδεολογικοποίησαν μια επίθεση και αγιοποίησαν έναν αμφιλεγόμενο τοπικό άρχοντα. Γιατί; Η προστασία ενός ανθρώπου από μια

πεζοδρομακή επίθεση δεν πρέπει να είναι μαρκεταρισμένος ύμνος στη δημοκρατία, αλλά αυτονόητη καθημερινότητα, όπως ακριβώς και με τον υποτιθέμενο «τζαμπατζή» επιβάτη που προανέφερα. Δεν πρόκειται τόσο για [περιστατικό τύπου Κασιδιάρη](#) αλλά για πράξη του κοινού ποινικού δικαίου, όπως φαίνεται και από το προφίλ των δραστών.

Οι κομματικές αναγνώσεις της επίθεσης ποικίλουν λες και μιλάμε για πολλές διαφορετικές περιπτώσεις. Έτσι, η δημοκρατία παραμένει πεσμένη όπως ένας ανήμπορος ασπρομάλλης ηλικιωμένος που τον έριξαν κάτω. Το ζήτημα είναι πρωτίστως ποινικό και όχι πολιτικό. Πολιτικό θα είναι όταν οι Σαλονικείς στείλουν -με την ψήφο τους- τον Μπουτάρη πίσω στα αμπέλια του -που του ταιριάζει καλύτερα- και όχι στο νοσοκομείο. Εκεί δεν πρέπει να στέλνεται κανένας όποια πολιτική ιδεολογία και αν έχει και όσο προκλητική ρητορική κι αν χρησιμοποιεί.

24.05.2018

Πηγή: [SLpress.GR](#)